

DEA DIA

én nem tudom hogyan de boldoggá teszel
a szavad ott zenél bennem álomban ébren
jó éjt mondd s az éj csakis téged felel
ott úszom hangod mély világos tengerében

a szemed simogat a szemhéjamon át
gyöngéden melegít átizzít felragyogtat
testemen árad át minden molekulád
a nagy úrnő vagyok nem velem de bennem vagy

ahogy az anyagon átsüt az értelem
ahogyan izmokat fűt az artériás vér
gyönyörű életed telíti életem
és nincs szó mozdulat fény és sötét se másért

mint hogy kitarja ezt a léten túli létet
lélegzésem át örökre lélegzésed

Papp Sándor Zsigmond

AZ ELSŐ NAPON

Néhány lépésnyire lehetett a szemközi épület, amikor ütést éreztem a tarkómon. Nem fájt. Inkább célt tévesztett hátbaveregetésnek tűnt. Vagy egy eltévedt hógolyónak, bár sehol, még a fák alatt és a házak közti szélcsendes helyeken sem derengett sápadt fényével a hó. Talán meg is fordultam volna, hogy ki szórakozik velem. Megnézem az arcát, és nevetek vele idétlenül. De nem maradt rá időm. Másodjára is megütött. Majdnem ugyanott. Aztán már csak a járda novemberi hidege, ahogy nedvesen az arcomhoz tapad.

Mondhatnám úgy is, hogy már reggel tudtam, el fogok utazni, de nem akarok hazudni. Igazából jó vagyok az előkészítésben. Ahogy az anyám mondja, én még a tervezéshez is tervet készítek. Pont mint a hídmérnök apám. Így aztán nem is nagyon lehet nekünk meglepetést okozni. Ezt már általában sírva tette hozzá. Egy ideig. Aztán már lemondóan, keserűséggel. Mint aki attól fél, hogy már nem fér bele semmiféle tervbe. Kimarad végképp, vagy statiszta lesz. Egy alig látható elem a hídon. Ilyenkor meg kellett nyugtatni. Ha volt rá ideje valakinek, gyerekként ölelgette és becézgette, amíg a teste el nem ernyedte. Amíg, akár egy rongybábu, kezelhetővé nem szelídült.

Bizonyos szempontból mégis igaza volt az apámnak, amikor belém verte a rendet. Utazáshoz még előző este és lista szerint csomagolok. Így sosem fordulna elő velem,